

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ I. Quid in Epistolis suis intenderit S. Bernardus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

etiam ad Innocentij & Eugenij Pontificum Confirmationes suffecerit verbo respondere.

S. I. Quid in Epistolis suis intenderit S. Bernardus.

Possem illas Epistolas præterire tacitus, quamvis enim à sanctissimo Viro scriptæ fuerint, de iure tamen Monasterij nostri non decernunt.

Quin imò satis ex illis colligitur, S. Bernardum magis de subiectione Ecclesiasticâ, quàm temporali laborâsse.

Et cum Henricum Comitem præter Aduocatiâ, Abbatia subiectionem sibi vindicare: Alberonem autem de eadem subiectione decertare crederet, egit quantum potuit, vt inter illos concordia iniretur, & Abbatia Alberoni cederet, manente solâ apud Henricum Aduocatiâ.

Quæ quidem concordia, etsi eam conclusam fuisse præsupponamus, attamen iuribus Monasterij nulla ratione obesse potuit; cum sit res merè inter alios acta, & eos quidem, ad quos Monasterium non pertinebat, & absentibus Maximinians tractata; cum ex supradictis constet Abbatem & Religiosos S. Maximini tempore Alberonis Archiepiscopi, dispersos dissipatosque, extra Monasterium degisse.

Ad laborauit igitur S. Bernardus, vt Monasterium Ecclesiæ Treuirensi potius subesset, quàm Comiti Luxemburgensi; ratus laico Religiosos subijci non debere, & ab Alberone Viro vtique acri ac forti in quibusuis negotijs, Disciplina Religiosæ conseruationem & incrementum expectandum.

Hinc illa Viri sancti verba Ep. 180. *pium est reformare Religionem in Monasterio, quod ille (Albero) intendit.*

Quin etiam S. Sedi Abbatem & Monasterium immediatè subijci, & ab Archiepiscopi Ecclesiastica Iurisdictione exemptum, nolēbat S. Bernardus, adeoque litteras Apostolicas ab Innocentio II. pro libertate & exemptione Monasterij concessas, veluti per subreptionem quandam obtentas reuocari postulabat, & ad hoc Epistolas eius potissimum fuisse directas accuratius earum sensum consideranti apparet.

Nam Ep. 179. hæc habet. *Hic queso, hic euigilet oculus pietatis, & semotis paulisper occupationibus consideret, quantum subreptum sit ei.* Ep. 180. sequentia. *Hoc solet habere præcipuum Apostolica Sedes; vt non pigeat reuocare, quod à se fortè deprehenderit fraude elicitum, non veritate promeritum.* Item in fine eiusdem Epistolæ: *Adsit Dominus cordi Domini mei (Innocentij) ne iterum possit ei subripi à Monachis, non tam (vt simulant) appetentibus libertatem, quàm fugientibus disciplinam.* Quis non videt per libertatem illam disciplinæ regulari oppositam, intelligi exemptionem à Iurisdictione Archiepiscopi Ecclesiastica, quid enim temporalis pertinebat ad disciplinam?

Exemptionem igitur Ecclesiasticam S. Bernardus à S. Sede obtentam subreptitiè arbitrabatur, & quidem in magnum Archiepiscopi Alberonis præiudicium, idque ex ea, quam ab Alberone, Viro opete & sermone adeo potente, habebat informatione. Quæ persuasio in Viro sancto & religioso, multò facilius locum habere poterat, quàm apud Cæsarem & Imperij Proceres, quos tamen etiam, vt supra narratum est, Albero in quamuis partem inclinabat.

Accedebant insuper graues contra Sigerum Abbatem delationes: quòd Rebellis esset, & similia, quæ tantum poterant apud sanctissimum virum, vt si vera fuissent, quemadmodum credebantur esse, non immeritò eum Abbatem, non sanctum, compellaret, acta eius improbare.

Porro Exemptionis, ab Episcoporum ordinariorum Iurisdictione, acerrimum aduersarium fuisse S. Bernardum passim in eius operibus occurrit, & certissime comprobatur: vt enim omittam quæ de Cluniacensibus aliisque queritur, sufficere nobis vnâ eius Epistola, quæ est ad Henricum Senonensem Archiepiscopum 42. vbi de suis hæc habet: *Miror quosdam in nostro ordine Monasteriorum Abbates, hanc humilitatis Regulam odiosa contentione infringere, & sub humili (quod peius est) habitu & tonsura, tam superbe sapere, vt cum ne vnum quidem verbulum de suis imperijs subditos prætergredi patiantur, ipsi proprijs obedire contemnant Episcopis. Quid hoc est presumptionis, ô Monachi! neque enim quia Prælati Monachis, idè non monachi. Postea in eâdem epistolâ subiungit: Plus timeo dentes Lupi, quàm virgam Pastoris. Certus sum enim, ego monachus & monachorum qualiscunque Abbas, si quandoque Pontificis mei à proprijs cervicibus excutere iugum tentauero, quòd Satanae mox Tyrannidi meipsum subijcio.*

Hæc S. Bernardus de sui Ordinis Abbatibus; haud dubium quin omnibus idem suaderet, & hinc illud exemptionis apud S. Sedem impediendæ studium.

Quamquam, quoad hanc Abbatis Maximiniani libertatem litteræ eius Commendatitiæ pro Alberone ad Innocentium II. missæ effectu non magno fuerunt, neque enim aliud impetrauit Alberone nisi confirmatorium Innocentii Diploma, vt mox dicetur, quod etiam hanc expressam clausulam continet, saluâ nimirum per omnia Iustitiâ S. R. Ecclesiæ, si quam habet.

Quod si de veritate rei S. Bernardus sufficienter informatus & instructus fuisset, & ab ipsa sui fundatione Monasterium S. Maximini ad Sedem Apostolicam pertinuisse, vt reuera pertinuit, sciuisset; nequaquam illius exemptioni obstitisset. Perinde atque de omnibus generatim Monasteriis enuntiat in libris de Consideratione ad Eugenium III. Papam, vbi hæc inuenies, *lib. 3. cap. 4. Nonnulla Monasteria sita in diuersis Episcopatibus, quod specialiter pertinuerint ab ipsa sui fundatione ad Sedem Apostolicam, quis nesciat? Sed aliud est quod largitur deuotio, aliud quod molitur ambitio impatiens subiectionis.*

Cùm autem S. Bernardum informandi, eiq; respondendi facultas olim data non fuerit responsum, quam S. Petrus Abbas Cluniacensis, eidem sancto Viro sibi dilectissimo ac plusquàm venerabili misit per epistolam, *est epist. 28. lib. 1.* hîc adhibent hodie quoque Abbas & Religiosi S. Maximini.

Postquam enim prædictus S. Petrus Abbas, retulisset accusationes quæ contra Cluniacenses circumferebantur; ad decimam septimam, quæ talis erat: *Contra totius orbis morem, proprium habere Episcopum refugitis; nos respondemus, inquit, §. his additis, istud veritati contrarium opposita fronte existere, quoniam patet nos proprium Episcopum habere: quis enim rector, quis verior, quis dignior Romano Episcopo episcopus potest inueniri? paulò post subiungit: Hoc ipsius S. Sedis irrefragabilis sanxit auctoritas, nec vnus tantum, sed multorum decreta, inde apud nostram matricem Ecclesiam conseruantur. Hæc ipsi ita condiderunt, non vt hanc, de qua loquimur, Cluniacensem Ecclesiam alteri Episcopo prius eam possidenti auferrent, sed à fundatoribus, qui eam in proprio aodio construxerunt, rogati, in propriam retinuerunt, atque soli Rom. Pontifici eam in æternum subiaccere decernentes, pluribus hoc priuilegijs confirmârunt.*

Hæc verba sancti, ad sanctum missa, omnino Maximiniani aptissime conueniebant, & sanctissimo Viro Bernardo æquè satisfecissent olim pro Maximiniani, atque pro Cluniacensibus.